

[Gert Petersen]

ikke sagt, som udenrigsministeren hævder, at man skal slå til med det samme og acceptere Andropovs tilbud. Naturligvis skal man forhandle, men man skal ikke true igennem denne udstationering. Jeg tror ikke, at den pression, udenrigsministeren åbenbart er så begejstret for, denne styrkepolitik, er nogen som helst vej til målet – tværtimod.

Jeg vil godt føje til, at jeg synes, at Andropovs tilbud, selv om der kan og skal rejses en række spørgsmål vedrørende det, under alle omstændigheder kunne være et ganske godt forhandlingsgrundlag for at undersøge, hvor langt man kunne få den anden side med med hensyn til den reduktion, der er åbnet for i Andropovs tilbud, men en reduktion, som utvivlsomt forudsætter, at der ikke udstationeres raketter på vor side.

Så har udenrigsministeren nogle mærkværdige betragtninger om de franske og britiske raketvåben. Jeg forstår på det hele, at udenrigsministeren hermed afslører noget, som ellers må anses for tophemmelige militære sager, nemlig hvad de franske og britiske raketvåben skal bruges til: de er beregnede til kun i yderste nødsfald, hvis de to lande bliver angrebet, at blive sat ind mod angriberen. Ja, udenrigsministeren beroliger mig med, at de to lande ikke vil angribe, ikke kan angribe Sovjetunionen alene, og det havde jeg egentlig heller ikke drømt om. Men hvad er de raketter beregnede til? De er en del af NATOs samlede forsvar. Det gælder ubetinget de britiske, også helt officielt og formelt, og det ved udenrigsministeren udmærket godt. Der foreligger en klar aftale om det. Det gælder indirekte også de franske.

Sagen er den, at hvis det skulle komme til atomkrig i Europa, så vil man da ikke fra Englands og Frankrigs side afvente, at de to lande bliver angrebet, før deres våben sættes ind. Det er jo det, udenrigsministeren vil bilde os ind, men det passer simpelt hen ikke. Det kan ikke passe, alene af den grund, at både Frankrig og England har stærke troppestyrker stående i Centraleuropa, i Vesttyskland, dér, hvor en krig umiddelbart ville fænge. Man skal da ikke forvente, at de vil vente til det øjeblik, hvor Nottingham eller en anden by i Storbritannien bliver angrebet, for først da at tage deres atomvåben i anvendelse.

Jeg vil lige til allersidst illustrere det, jeg siger her, med et citat fra en bog, som udenrigsministeriet er meddelagtig i udgivelsen af. Det drejer sig om en oversigt over balancen i Europa, og her regnes på sovjetisk side med bl.a. SS-20, de forskellige fly, u-bådsraketter osv. og på vestlig side, på NATOs side, med Polaris, britisk, Vulcan, britisk, F-111, USA, Mirage 4, fransk, SSBS, fransk, MSBS, fransk. De to sidste er de franske raketstyrker, og Polaris er de britiske raketstyrker. Hvor kommer den oversigt fra, hr. udenrigsminister? Den kommer fra det vesttyske forbundsministerium. Det er den vesttyske hvidbog fra 1979 om Forbundsrepublikkens sikkerhed og udviklingen af Bundeswehr. Men det er jo også 4 år siden, og situationen har åbenbart ændret sig totalt i løbet af de fire år, siden man er kommet til den nye erkendelse, udenrigsministeren lagde frem med så megen styrke her.

Arentoft (FP):

Vi behandler SFs og VS' forslag til folketingsbeslutning om en ny dansk indsats omkring INF-forhandlingerne, som om der ikke allerede har været gjort tilstrækkelig »dansk indsats«. Jeg tænker på behandlingen af SFs og VS' forslag til folketingsbeslutning om mellemdistanceraketer, nr. B 21, den 26. november sidste år, jfr. Folketingstidende 1982-83, sp. 2410-2450.

Samme beslutningsforslag blev fremsat som dagsordensforslag ved forespørgselsdebatten om NATOs planer om atomraketter i Vesteuropa den 7. december 1982 – med den lumsk bagtanke, at socialdemokratiet efter sin tilslutning til forslaget den 26. november 1982 ville stemme for. Men SF og VS forregnede sig. Socialdemokratiet havde jo i sin regeringstid vedtaget dobbeltbeslutningen den 12. december 1979 og var i 1982 som regering begyndt at betale af på vor andel på 75 mill. kr. af infrastrukturprogrammet. For ikke helt at tabe ansigt fremsatte man en afværgedagsorden, der bl.a. sagde:

»... at fremtidige danske bevillinger til opstilling af mellemdistanceraketter over infrastrukturprogrammet indtil videre stilles i bero«.

Bemærk lige ordet »fremtidige«! Det kan man se i Folketingstidende 1982-83, sp. 2879. For at drysse lidt sukker på var der tilføjet: